

РЕШЕНИЕ

№ 853

гр. София, 15.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 19.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **6988** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 АПК, във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).
Образувано е по жалба на Д. А. Д., ЕГН- [ЕГН] срещу Решение №1040-21-476/29.04.2021 г., с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-3417-1 от 15.03.2021 г. на ръководителя на осигуряването по безработица. Релевира доводи, че разпореждането е неправилно и незаконосъобразно, а решението постановено в противоречие с действащия КСО и в частност в противоречие с чл. 54а от Кодекса за социално осигуряване. Твърди, че въпреки, че става дума за календарни месеци, следвайки логиката в решението на НОИ, никое лице, което работи на 4- часов работен ден не би могло да отговори на това изискване, защото дори и при присъствие през всичките работни дни по време на изискуемия период при подобно спекулативно сумиране и изчисление на работни и респективно часове с осигуряване, то дори и теоретично няма как да бъде достигната дори и минималната изискуема граница от 12 месеца. Т.е. никое лице работещо на 4-часов работен ден нямало как и не би могло да получава обезщетение. Поддържа, че в КСО няма нито изискване, нито тълкуване, нито се споменава за почасово осигуряване, поради което самоинициативно и неправилно е бил мотивиран отказа с липсата на необходими часове осигуряване. Според жалбоподателя презумпцията е, че след като са му били плащани осигуровки във фонд "Безработица" и след като, независимо от продължителността на работното му време се води помесечно осигуряван за целия изискуем според КСО срок, то следвало, че когато/ако настъпи осигурителния случай, да има право да получи

съответното обезщетение. Моли съда да отменени обжалваното решение.

Отвратната страна- директорът на Териториално поделение на Националния осигурителен институт- С. град, чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата, с искане същата да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление от 26.02.2021 г., подадено чрез Дирекция "Бюро по труда- С.", жалбоподателят е сезирал административния орган с молба за отпускане на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ по чл. 54а от КСО. Към него приложил копие от заповед № 150/01.02.2021 г., изготвена от осигурител [фирма], ЕИК[ЕИК] за прекратяване на трудовото му правоотношение, считано от 01.02.2021 г.. на основание чл. 71, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/.

От заповед № 150/01.02.2021 г., издадено от осигурител [фирма] ЕИК[ЕИК] се установява, че трудовото правоотношение на жалбоподателя е прекратено, считано от 01.02.2021 г., като 18-месечният период по чл. 54а, ал. 1 от КСО е от 01.08.2019 г. до 31.01.2021 г., включително.

От информационната система на НОИ- Регистър на трудовите договори /Р./, е констатирано, че в 18-месечния период по чл. 54а от КСО, за жалбоподателя се визуализират сключени трудови договори с осигурители [фирма], ЕИК[ЕИК] и [фирма], ЕИК[ЕИК], с основание на договорите "12"- трудов договор по чл. 114 от КТ- до 5 дни /40 часа/ в месеца.

При направена проверка в Регистър на осигурените лица /РОД/, за определяне правото на ПОБ, се установява, че от цитираните осигурители в 18- месечния период по чл. 54а от КСО, за Д. Д. е подавана информация по реда на чл. 5, ал. 4, г. 1 от КСО, както следва:

- от [фирма], ЕИК[ЕИК] като за лице, работещо по трудово правоотношение на 4 часов работен ден, по 3 работни дни за месеците 08.2019г. и 09.2019 г. и един работен ден за месец 10.2019 г., или общо 7 дни и
- от [фирма] ЕИК[ЕИК] като за лице, работещо по трудово правоотношение на 4 часов работен ден, по един работен ден за всеки от месеците за периода от 06.11.2019 г. до 09.01.2021 г. вкл., или общо 15 дни.

При тези фактически установявания, с Разпореждане №214-00-3417-1 от 15.03.2021 г. на за ръководител на осигуряването за безработица, на основание чл. 54ж. ал. 1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1 от КСО е отказано отпускане на ПОБ на Д. А. Д., с мотиви: "Лицето няма осигуряване във фонд Безработица за 12 месеца от последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването".

С жалба вх. №1012-21-606/16.04.2021 г. в ТП на НОИ- С. град, Д. А. Д. оспорил по административен ред Разпореждане №214-00-3417-1 от 15.03.2021 г.

С обжалваното в настоящото производство Решение №1040-21-476/29.04.2021 г., е потвърдено Разпореждане № 214-00-3417-1 от 15.03.2021 г. на ръководителя на осигуряването по безработица. В същото е формиран извод, че през 18-месечния период по чл. 54а, ал. 1 от КСО от 01.08.2019 г. до 31.01.2021 г., вкл. преди прекратяване на осигуряването /правоотношението/, Д. Д. е осигуряван за риска безработица общо 22 дни, т.е. по-малко от изискваните се 12 месеца, поради което не отговаря на изискванията, определени с чл. 54а, ал. 1 от КСО и няма право на ПОБ.

По делото е приета административната преписка.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е в срока по чл. 118, ал. 2 от КСО и от лице, което има право и интерес от оспорване, като адресат на индивидуалния административен акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е Решение №1040-21-476/29.04.2021 г.. Същото е издадено от компетентен орган по чл. 117, ал. 1 от КСО – директорът на ТП на НОИ- С. град, съгласно Заповед №1712/17.08.2015 г. По реда на чл. 117, ал. 3 от КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Спазена е и предвидената в закона писмена форма – чл. 117, ал. 3 от КСО. Административният акт е мотивиран, в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения

Разпореждане № 214-00-3417-1 от 15.03.2021 г. на ръководителя на осигуряването по безработица също е издадено от компетентен административен орган. Съгласно чл. 54ж, ал. 1 от КСО това е длъжностното лице, на което е възложено ръководството на осигуряването за безработица в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт. В настоящия случай разпореждането е издадено от ръководител на осигуряването за безработица при ТП на НОИ – С. град, който е материално и териториално компетентния административен орган съгласно нормата на чл. 54ж, ал. 1 от КСО и видно от заповед № Ц 1015-21-45/26.01.2021 г. на директора на ТП на НОИ С. град.

Относно приложението на материалния закон:

Съгласно изискването на чл. 54а, ал. 1 от КСО право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването.

Разпоредбата на чл. 54л от КСО определя, че отпускането, изчисляването, изменянето, отказването, спирането, прекратяването, възобновяването и възстановяването на паричните обезщетения за безработица се извършват въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 и на данните, декларирани в подадените от лицата документи за отпускане на обезщетенията при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет. Съгласно чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО осигурителите са длъжни периодично да представят в Националната агенция за приходите данни за осигурителен доход и осигурителен стаж за всяко лице поотделно.

Съгласно чл. 114, ал. 1 от КТ (Предишен текст на чл. 114 - ДВ, бр. 107 от 2020 г.) Трудов договор може да се сключва и за работа през определени дни от месеца, като това време се признава за трудов стаж.

Спорният въпрос в настоящото производство е дали по отношение на Д. Д. е изпълнено условието за наличие на 12 месеца, от последните 18 месеца, за които да са

внесени или дължими осигурителни вноски за фонд "Безработица". При проверката, в резултат от която е издадено процесното разпореждане, потвърдено с обжалваното решение е установено, че този период е от 22 дни, а именно: от [фирма] като за лице, работещо по трудово правоотношение на 4 часов работен ден, по 3 работни дни за месеците 08.2019 г. и 09.2019 г. и един работен ден за месец 10.2019 г., или общо 7 дни и от [фирма] като за лице, работещо по трудово правоотношение на 4 часов работен ден, по един работен ден за всеки от месеците за периода от 06.11.2019 г. до 09.01.2021 г. вкл., или общо 15 дни.

Предвид изложеното, правилен е извода на решаващия административен орган, че през 18-месечния период по чл. 54а, ал. 1 от КСО от 01.08.2019 г. до 31.01.2021 г. вкл. преди прекратяване на осигуряването /правоотношението/, Д. Д. е осигуряван за риска безработица общо 22 дни, т.е. по-малко от изискваните се 12 месеца, поради което не отговаря на изискванията, определени с чл. 54а, ал. 1 от КСО и няма право на ПОБ.

Доводите на жалбоподателя за превратно тълкуване на разпоредбите на КСО са несъстоятелни, тъй като в случая се установи, че не са налице предпоставките на чл. 54а, ал. 1 КСО, а именно Д. да е бил осигурено лице за безработица 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният акт е постановен от компетентен орган, в предписаната от закона форма и при съответствие с действащите материалноправни разпоредби и целта на закона, поради което следва жалбата да се отхвърли като неоснователна.

При този изход от спора ответната страна има право на разноски. Същите са поискани своевременно от участвалия по делото процесуален представител. На основание чл. 143, ал. 4 от АПК в полза на ответника следва да се присъди претендираното юрисконсултско възнаграждение, което се определя по реда на чл. 24 от Наредбата за правна помощ и се присъжда от съда в минимален размер от 100.00 лв.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. А. Д., ЕГН- [ЕГН] срещу Решение №1040-21-476/29.04.2021 г., с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-3417-1 от 15.03.2021 г. на ръководителя на осигуряването по безработица.

ОСЪЖДА Д. А. Д., ЕГН- [ЕГН], да заплати на Териториално поделение НОИ–С. град съдебни разноски в размер на 100 лв. /сто лева/.

Решението не подлежи на обжалване, на основание чл. 119 от Кодекса за социално осигуряване.

СЪДИЯ: